

สรุปผลการวิจัยและเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาเพื่อวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์, การเลือกใช้คำและสำนวน, การเรียบเรียงคำในประโยค, ความเข้าใจในการสื่อความหมาย และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 ซึ่งพอจะสรุปขั้นตอนและผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์, การเลือกใช้คำและสำนวน, การเรียบเรียงคำในประโยค, ความเข้าใจในการสื่อความหมาย และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 8

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 ที่เรียนหนังสือ English Is Fun Book 1 - 4 จบตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) แล้ว จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

1. แบบทดสอบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
2. เกณฑ์การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 จำนวน 400 คน จาก 40 โรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำผลการสอบจากแบบทดสอบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมาวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคนที่มีในแบบทดสอบ ในด้าน

1. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งประกอบด้วย

- การใช้คำกริยา
- การใช้คำกริยาวิเศษณ์
- การใช้คำคุณศัพท์
- การใช้คำนาม
- การใช้คำสรรพนาม
- การใช้คำบุพบท
- การใช้คำเชื่อม
- การไม่เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์

2. การเลือกใช้คำและสำนวน

3. การเรียบเรียงคำในประโยค

4. ความเข้าใจในการสื่อความหมาย

5. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ โดยการแจกแจงความถี่ตามจำนวนข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น จากนั้นก็คิดเทียบเป็นค่าร้อยละ และเสนอในรูปของความเรียง

2. พิจารณาจากความถี่ของข้อบกพร่องแต่ละประเภท ถ้าข้อบกพร่องใดมีความถี่เกินร้อยละ 50 ของจำนวนแบบทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ถือว่านักเรียนมีข้อบกพร่องในเรื่องนั้น

3. พิจารณาความถี่ของลักษณะการเขียนผิดในข้อบกพร่องแต่ละประเภท ถ้าลักษณะการเขียนผิดแบบใดมีความถี่เกินร้อยละ 25 ของความถี่ในข้อบกพร่องประเภทนั้นทั้งหมด ถือว่าเป็นลักษณะการเขียนผิดที่เป็นปัญหาต่อการเขียนของนักเรียนและสมควรได้รับการแก้ไข

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. จากการพิจารณาความถี่ของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มีความถี่สูงที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.09 รองลงมาคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 50.75, ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำและสำนวน ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 50.52, ข้อบกพร่องด้านความเข้าใจในการสื่อความหมาย ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 11.71 ส่วนข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่มีความถี่น้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงคำในประโยค ซึ่งมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 9.43 และเมื่อพิจารณาค่าร้อยละของจำนวนความถี่ทั้งหมดพบว่า ข้อบกพร่องที่มีความถี่เกินร้อยละ 50 ของจำนวนแบบทดสอบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษแต่ละประเภท ซึ่งถือว่า นักเรียนส่วนมากมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษเรื่องนั้น ๆ ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์, การใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ การเว้นวรรคคำ และการเลือกใช้คำและสำนวน

2. จากการพิจารณาลักษณะการเขียนผิดในข้อบกพร่องแต่ละประเภทพบว่า ลักษณะการ

เขียนผิดที่มีความถี่เกินร้อยละ 25 ของความถี่ในข้อบกพร่องประเภทนั้นทั้งหมด ถือว่าเป็นลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข มีดังต่อไปนี้

2.1 ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ สามารถแบ่งออกเป็นหัวข้อย่อย ๆ ดังต่อไปนี้

- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยา ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ การใช้คำกริยาในกาลต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง และการใช้คำกริยาช่วยผิด
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาวิเศษณ์ ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ การไม่ใช้คำกริยาวิเศษณ์ในที่ ๆ ควรใช้ และการนำคำสันธานหรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมาแทนคำกริยาวิเศษณ์เพื่อบอกลำดับเหตุการณ์ก่อนหลัง
- ข้อบกพร่องด้านการไม่เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ขาดส่วนที่เป็นกริยาของประโยค และขาดส่วนที่เป็น complement ของประโยค
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำนาม ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ การใช้ article ผิด และการใช้พจน์ผิด
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำคุณศัพท์ ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ไม่ใส่คำคุณศัพท์ในที่ ๆ ควรใส่ และใช้รูปคำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิด
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำบุพบท ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ไม่ใช้คำบุพบทในที่ ๆ ต้องใช้
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำสรรพนาม ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ไม่ใช้คำสรรพนามตามคำสั่งที่ได้ระบุให้
- ข้อบกพร่องด้านการใช้คำเชื่อม ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ไม่ใช้ and ในการเชื่อมคำหรือประโยคที่คล้ายคลึงกัน

2.2 ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรค คำ ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด และใช้อักษรตัวใหญ่ในการขึ้นต้นประโยคและขึ้นต้นคำที่เป็นชื่อเฉพาะผิด

2.3 ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำและสำนวน ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ ใช้คำที่สื่อความหมายเป็นสำนวนไทย และใช้สำนวนไม่ตรงกับที่นักเรียนต้องการสื่อความหมาย

2.4 ข้อบกพร่องด้านความเข้าใจในการสื่อความหมาย ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ เขียนผิดมากจนไม่สามารถสื่อความหมายได้

2.5 ข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงคำในประโยค ลักษณะการเขียนผิดที่สมควรได้รับการแก้ไข ได้แก่ เรียงลำดับคำตามสำนวนไทย และการวางตำแหน่งคำกริยาในประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามสับสน

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 8 พบว่านักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528) ที่พบว่า การใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป็นปัญหาต่อการเขียนของนักเรียนมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ จากการตรวจแบบทดสอบข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งประกอบด้วย การใช้คำกริยา, การใช้คำกริยาวิเศษณ์, การใช้คำนาม, การใช้คำคุณศัพท์, การใช้คำบุพบท, การใช้คำสรรพนาม, การใช้คำเชื่อม และการไม่เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยามีความถี่มากที่สุดถึง 4,127 หรือคิดเป็นร้อยละ 43.87 ของจำนวนข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ทั้งหมดซึ่งมีความถี่ 9,406 ลักษณะการเขียนผิดที่พบมากคือ การใช้คำกริยาในกาลต่าง ๆ ไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง Where is Mrs. Pongpan yesterday ? และการใช้คำกริยาช่วยผิด ดังตัวอย่าง Mana is has a black cat. ผลของงานวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมิตรา อังวัตกุล (Sumitra Angwattanakul, 1975) และ สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528) ที่พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้คำกริยาจะพบมากที่สุดในงานเขียนของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากการสร้างประโยคภาษาอังกฤษโดยส่วนมากจะต้องเกี่ยวข้องกับกริยาทั้งสิ้น อีกทั้งกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เกี่ยวกับการ

ใช้คำกริยาภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันมากมาย ซึ่งจะมีเรื่องของกาลต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ในขณะที่ภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์การใช้คำกริยาที่ยุ่งยากและไม่มีเรื่องของกาลเข้ามาเกี่ยวข้อง จากสาเหตุดังกล่าวมานี้ก่อให้เกิดความพลั้งเผลอ, การแทรกแซงระหว่างภาษาแม่กับภาษาอังกฤษ และการสรุปกฎเกณฑ์การใช้คำกริยาที่ผิด ๆ ได้ (อรุณี ตันต์ศิริ, 2528) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่ควรเน้นให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของการใช้คำกริยาในกาลต่าง ๆ พร้อมทั้งฝึกฝนให้นักเรียนใช้คำกริยาภาษาอังกฤษในงานเขียนอย่างสม่ำเสมอ เช่น ให้นักเรียนเปลี่ยนรูปประโยคบอกเล่าให้เป็นประโยคคำถาม, ให้นักเรียนเขียนกิจกรรมที่จะกระทำในวันปิดภาคเรียน, ให้นักเรียนเขียนเล่าเรื่องที่ตนประทับใจในอดีต และให้นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อนถึงกิจกรรมประจำวันในตอนเช้าพร้อมกับเขียนเป็นรายงานมาส่งครู เป็นต้น

ส่วนข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อื่น ๆ มีลักษณะการเขียนผิดที่พบมากดังต่อไปนี้

การใช้คำกริยาวิเศษณ์ มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ไม่ใช้คำกริยาวิเศษณ์ในที่ ๆ ควรใช้ ดังตัวอย่าง In the morning, I did my homework. ____ I cleaned my bedroom. ____ I cooked some food for lunch. และ การนำคำสันธานหรือเครื่องหมายวรรคตอนมาใช้แทนคำกริยาวิเศษณ์เพื่อบอกลำดับเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง I cleaned my bedroom and I cooked some food for lunch.

การใช้คำนาม มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ใช้ article ผิด ดังตัวอย่าง My mother will go to the Lamoon next month. และการใช้พจน์ผิด ดังตัวอย่าง I watered the plant _.

การใช้คำคุณศัพท์ มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ไม่ใส่คำคุณศัพท์ในที่ ๆ ควรใส่ ดังตัวอย่าง I did ____ homework. และ ใช้คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของผิด ดังตัวอย่าง When is you birthday ?

การใช้คำบุพบท มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ไม่ใช้คำบุพบทในที่ ๆ ต้องใช้มากที่สุด ดังตัวอย่าง He visits his grandfather ____ 8:00 a.m.

การใช้คำสรรพนาม มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ไม่ใช้คำสรรพนามตามคำสั่งที่ได้ระบุไว้มากที่สุด ดังตัวอย่าง ข้อมูลได้ระบุให้นักเรียนใช้ I แต่นักเรียนกับใช้ she แทน ดังตัวอย่าง she

bought some fruit.

การใช้คำเชื่อม มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ไม่ใช่ and ในการเชื่อมคำและประโยคที่ คล้อยตามกันมากที่สุด ดังตัวอย่าง We will go to Sankhampaeng Doi Suthep _____ Night Plaza.

การไม่เขียนเป็นประโยคที่สมบูรณ์ มีลักษณะการเขียนผิดเรื่อง ขนาดส่วนที่เป็นกริยาของ ประโยค ดังตัวอย่าง There _____ two jugs on the table. และขนาดส่วนที่เป็น complement ของประโยค ดังตัวอย่าง Porn went to _____ yesterday.

การที่นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ ข้อบกพร่องด้านอื่น ๆ นั้นมีสาเหตุเนื่องมาจาก ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ไม่มีการสอนกฎไวยากรณ์เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะเช่นแต่เดิม การเรียนการสอนจะมีลักษณะ ผสมกลมกลืนกันในเรื่องความหมายของเรื่องราวและกฎไวยากรณ์ไปด้วยกัน ครูจึงไม่เน้นที่จะฝึกฝน ด้านโครงสร้างไวยากรณ์กับนักเรียนเท่าที่ควร ทำให้นักเรียนไม่สามารถประยุกต์กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ มาใช้ในการเขียนให้สมบูรณ์ได้ (สกล เกิดผล, 2526) สาเหตุอีกประการหนึ่งคือ จากการที่โครงสร้างไวยากรณ์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันมาก นักเรียนจึงเกิดความสับสนในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ อันเป็นสาเหตุทำให้เกิดการถ่ายโอนนิสัยจากภาษาแม่มายังภาษาที่สอง ดังที่ นฤมล แสงพลอง (Narumon Siangplong, 1968) กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้นักเรียน เกิดปัญหาในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ เป็นเพราะโครงสร้างทางภาษาอังกฤษมีความแตกต่างจากโครงสร้างทางภาษาไทยมาก ผู้เรียนจึงเขียนโดยการถ่ายโอนนิสัยจากภาษาแม่มายังภาษาที่สอง นอกจากนี้สาเหตุที่ทำให้นักเรียนเกิดข้อบกพร่องในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ อาจเนื่องมาจากความไม่รอบคอบในการอ่านคำสั่งในแบบทดสอบ ดังเช่น ลักษณะการเขียนผิดของ ข้อบกพร่องด้านการใช้คำสรรพนาม ซึ่งสาเหตุดังกล่าวนี้สอดคล้องกับที่ ริชาร์ด (Richard, 1978) ได้กล่าวถึงสาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษคือ ความ หลังเปลอ หรือความไม่รอบคอบในการเขียน ซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ในการเขียนได้

การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ในงานเขียนภาษาอังกฤษนับเป็นองค์ประกอบพื้นฐานประการ หนึ่งของงานเขียน ผู้ที่จะสามารถเขียนได้ดีจะต้องมีความรู้ในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์เป็น

อย่างดี แต่เนื่องจากการเรียนการสอนในปัจจุบันไม่มีการสอนโครงสร้างไวยากรณ์เป็นเรื่อง ๆ เช่น แต่เดิม จึงเป็นหน้าที่ของครูที่จะต้องสรรหาแบบฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ มาให้นักเรียน ได้ลองทำนอกเหนือไปจากที่มีในแบบเรียน เพื่อให้นักเรียนได้มีความเข้าใจในกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มากขึ้น กิจกรรมที่สามารถนำมาเสริมความรู้ความเข้าใจในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ได้แก่ การให้นักเรียนแต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ การเปลี่ยนรูปประโยค และการฝึกเชื่อมประโยค (ปาริฉัตร สรญาณชนาวุช, 2532) แต่บางครั้งเวลาที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนอาจไม่อำนวยให้ครูสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับนักเรียนได้ ครูก็ควรแก้ไขโดยการจัดการสอนซ่อมเสริมเป็นการเฉพาะเรื่องนอกเวลาเรียน ซึ่งจะสามารถช่วยซ่อมเสริมความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ให้กับนักเรียนได้

2. ข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษที่พบมากรองลงมาจากข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์คือ ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอน อักษรตัวใหญ่ และการเว้นวรรคคำ จากการตรวจแบบทดสอบของนักเรียนพบว่า นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ดังตัวอย่าง Does Somchai like to draw picture_ และนักเรียนมีปัญหาเรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ในการเขียนขึ้นต้นประโยคและขึ้นต้นคำที่เป็นชื่อเฉพาะ ดังตัวอย่าง my name is Pattama. สาเหตุที่ทำให้นักเรียนเกิดการเขียนผิดในลักษณะเช่นนี้ เป็นเพราะในภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนอย่างเคร่งครัดเท่ากับภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสนและขาดความระมัดระวังในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สังเกตการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในขณะไปเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า ครูไม่ค่อยเน้นเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนเท่าที่ควร ผลการวิจัยครั้งนี้ไปสอดคล้องกับงานวิจัยของ พันทิพา เข้มทอง (2524) ที่พบว่า สาเหตุที่นักเรียนมีข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากที่สุด เป็นเพราะภาษาไทยไม่มีกฎเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนเหมือนภาษาอังกฤษ และครูไม่ให้ความสนใจเรื่องเครื่องหมายวรรคตอนมากนัก

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนในงานเขียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญมาก เพราะสามารถบ่งบอกได้ว่า ประโยคนั้นเป็นประโยคชนิดใด เช่น เป็นประโยคบอกเล่า หรือเป็นประโยคคำถาม นอกจากนี้ยังช่วยในการแบ่งข้อความ เป็นต้น ลักษณะการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ

ก็มีวิธีใช้ที่แตกต่างกันออกไป เช่น . (full stop) ใช้ลงท้ายประโยคบอกเล่า ? (question mark) ใช้ลงท้ายประโยคคำถาม และการเขียนอักษรตัวแรกของชื่อเฉพาะด้วยอักษรตัวใหญ่ เป็นต้น นอกจากนี้การเขียนประโยคภาษาอังกฤษก็มีลักษณะการเว้นวรรคเป็นคำ ๆ ขณะที่ประโยคภาษาไทยมีลักษณะเขียนติดกัน จะเว้นวรรคก็ต่อเมื่อขึ้นข้อความใหม่ต่อไปเท่านั้น

การแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในงานเขียนนั้น ควรเริ่มที่ครูจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องการใช้เครื่องหมายวรรคตอนของนักเรียนอย่างเคร่งครัดตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ โดยไม่ปล่อยปละละเลยต่อการใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิดแม้เพียงเล็กน้อยตั้งแต่แรก ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนเกิดความระมัดระวังในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นักเรียนได้ใช้เครื่องหมายวรรคตอนชนิดต่าง ๆ ในงานเขียน โดยการเอาเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ และอักษรตัวใหญ่ออกให้หมด แล้วให้นักเรียนมาคัดลอกใหม่โดยใส่เครื่องหมายวรรคตอนและอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้อง กิจกรรมนี้สามารถนำมาเสริมเพื่อให้นักเรียนได้เกิดความคุ้นเคยในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนสำหรับงานเขียนต่อไปได้ (นางเนญ อินทรประวัตติ, 2522)

3. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่มีความถี่สูงเป็นอันดับ 3 คือ ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำหรือสำนวน จากการพิจารณาการใช้คำและสำนวนของนักเรียนพบว่า ลักษณะการเขียนผิดของนักเรียนที่พบมากคือ นักเรียนมักใช้คำที่สื่อความหมายเป็นสำนวนไทย ดังตัวอย่าง She makes her homework in the evening. และนักเรียนใช้สำนวนไม่สอดคล้องกับที่ตนต้องการสื่อความหมาย ดังตัวอย่าง นักเรียนต้องการสื่อความหมายว่า "โตขึ้นจะมีอาชีพเป็นครู" นักเรียนกลับเขียนว่า I am a teacher. สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดลักษณะการเขียนผิดดังกล่าวคือ ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้คำหรือสำนวนภาษาอังกฤษมาก ทั้งนี้เพราะก่อนที่นักเรียนจะแต่งประโยคภาษาอังกฤษ นักเรียนจะต้องคิดเป็นประโยคภาษาไทยก่อนที่จะลงมือเขียนทุกครั้ง ซึ่งในเรื่องนี้ วิชา นาทอง (2520) ได้ให้ความเห็นว่า นักเรียนไทยส่วนมากเลือกใช้คำศัพท์โดยไม่คำนึงถึงความหมายที่แท้จริงของคำในแต่ละภาษาว่ามีขอบเขตของความหมายไม่เหมือนกัน ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ ภาวินกุล (2528) ที่พบว่า ในการเลือกใช้คำหรือสำนวนนั้น นักเรียนจะเลือกคำที่แปลตรงกับคำในภาษาไทย โดยไม่คำนึงว่าจะนำมาใช้ในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ทั้งนี้เพราะก่อนที่นักเรียนจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษ นักเรียนมักจะคิดเป็นประโยคภาษาไทยก่อน

นอกจากนี้การที่นักเรียนใช้คำและสำนวนผิดนั้น อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์และสำนวนน้อย เขียนสะกดคำไม่ได้ และไม่รู้ว่าจะเขียนเรียงเป็นข้อความออกมาได้อย่างไร นักเรียนจึงเขียนโดยใช้คำศัพท์และสำนวนที่ไม่ถูกต้อง (ศุภร เลหาพันธ์, 2524)

การที่นักเรียนจะสามารถเลือกใช้คำหรือสำนวนภาษาอังกฤษได้นั้น จะต้องมีความรู้ในด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ดีพอ จึงจะสื่อความหมายให้ผู้อื่นอ่านเข้าใจได้ โดยเฉพาะสำนวนไทยและสำนวนภาษาอังกฤษบางครั้งก็สื่อความหมายไม่ตรงกัน เนื่องจากโครงสร้างทางภาษาต่างกัน อันเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำศัพท์หรือสำนวนได้ ดังนั้นครูจึงควรแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้คำหรือสำนวนด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอในหลาย ๆ สถานการณ์ ฝึกให้นักเรียนหัดตีความจากคำที่อยู่ในโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ โดยครูควรหาบทความสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านแล้วลองเดาความหมายจากสิ่งที่ได้อ่าน โดยไม่ให้นักเรียนหาคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายจากพจนานุกรม (วิทยา นาทอง, 2520) และฝึกให้นักเรียนเขียนสะกดคำศัพท์ที่ได้เรียนมาเป็นประจำ เพราะการเขียนสะกดคำสามารถช่วยแก้ไขการใช้คำศัพท์ที่ออกเสียงเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกันได้ (กาญจนา ปัทมดิลก, 2520) นอกจากนี้ครูอาจจัดกิจกรรมแนะนำคำศัพท์และสำนวนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันให้นักเรียนได้ทำ พร้อมทั้งแสดงตัวอย่างประโยค หรือข้อความที่มีสำนวนนั้นประกอบอยู่ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการนำคำหรือสำนวนภาษาอังกฤษไปใช้ จากนั้นครูควรให้นักเรียนทำแบบฝึกเขียนประโยคหรือข้อความโดยเน้นให้นำคำศัพท์หรือสำนวนที่แนะนำไปแล้วนั้นมาใช้ในงานเขียนของตน เพื่อเป็นการทบทวนความเข้าใจเรื่องการใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น ๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ครูสามารถนำมาเสริมกับนักเรียนเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้คำศัพท์สำนวนของนักเรียนได้

4. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่มีความถี่มากเป็นอันดับ 4 คือ ข้อบกพร่องด้านความเข้าใจในการสื่อความหมาย จากการตรวจแบบทดสอบของนักเรียนทำให้ทราบว่า มีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่เขียนภาษาอังกฤษผิดมากจนไม่สามารถสื่อความหมายได้ ดังตัวอย่าง ประโยคคำถามมีว่า How many subjects do you study on Monday ? นักเรียนเขียนตอบว่า I stay six subjects do you stay. (I study six subjects on Monday.) ซึ่งการเขียนในลักษณะนี้แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความรู้เรื่ององค์ประกอบพื้นฐานของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อันได้แก่

ความรู้ในเรื่องคำศัพท์และสำนวน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนยังไม่ดีพอ อีกทั้งนักเรียนยังมีความสามารถด้านทักษะการอ่านจับใจความน้อยจึงทำให้นักเรียนไม่เข้าใจคำถาม ไม่ทราบว่าควรเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง และสื่อความหมายได้ตามที่โจทย์ได้ระบุไว้ ดังที่ ณัฐวิ ฌ ปั้น (2522) ได้กล่าวถึง สาเหตุประการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไม่สามารถเขียนได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมายได้คือ นักเรียนขาดทักษะในการอ่านที่ดีพอที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ว่า การเขียนที่สื่อความหมายได้ดีและถูกต้องตามหลักภาษานั้นควรเป็นอย่างไร

ดังนั้นครูควรปูพื้นฐานแก่นักเรียนในด้านองค์ประกอบของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ การใช้คำและสำนวน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ โดยการให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการเขียนให้มากขึ้น รวมทั้งสอนซ่อมเสริมเกี่ยวกับองค์ประกอบพื้นฐานด้านทักษะการเขียนนอกเวลาเรียน มีการฝึกทักษะการอ่านให้ควบคู่กับทักษะการเขียนด้วย โดยการหาบทความสั้น ๆ ที่น่าสนใจมาให้นักเรียนอ่านแล้วฝึกให้นักเรียนเขียนบทความเลียนแบบ หรือตอบคำถามจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น การที่ครูต้องเสริมทักษะการอ่านให้ควบคู่กับทักษะการเขียนด้วยนั้น เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสได้อ่านงานเขียนประเภทต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ว่าการเขียนที่สื่อความหมายได้ดีและถูกต้องตามหลักภาษานั้นควรเป็นอย่างไร จากงานวิจัยของ ศุภพร สุขชื่น (2529) และ โสภณ มงคลศิริเกียรติ (2529) ที่ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและการเขียนพบว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ นักเรียนคนใดมีทักษะการอ่านที่ดี ก็จะมีทักษะการเขียนที่ดีด้วย นอกจากนี้ครูควรฝึกให้นักเรียนเขียนประโยคตอบคำถาม และเขียนข้อความสั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนได้คุ้นเคยกับการเขียนภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

5. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่มีความถี่น้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงคำในประโยค จากการตรวจแบบทดสอบพบว่า นักเรียนมีลักษณะการเขียนผิดโดยเรียบเรียงคำโดยเขียนเป็นสำนวนไทย ดังตัวอย่าง There are glasses six on the table. และการวางตำแหน่งคำกริยาในประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามด้บน ดังตัวอย่าง Three jugs are there on the table. จากลักษณะการเขียนผิดดังกล่าวแสดงว่า นักเรียนมีความรู้ในเรื่องการเรียงเรียงตำแหน่งของคำต่าง ๆ ในประโยคภาษาอังกฤษไม่แม่นยำพอ และมีการถ่ายโอนด้าน

การเรียบเรียงประโยคจากภาษาแม่มาสู่ภาษาอังกฤษด้วย ทั้งนี้เป็นเพราะก่อนที่นักเรียนจะเขียนประโยคภาษาอังกฤษนักเรียนจะนึกเป็นประโยคภาษาไทยก่อน ซึ่งปัญหานี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมบูรณ์ วิภาวิกุล (2528) ที่พบว่า การที่นักเรียนเกิดความสับสนในการเรียงลำดับคำในประโยค มีสาเหตุมาจากการที่นักเรียนนำเอาการเรียงลำดับคำในภาษาไทยมาใช้ในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ

การเรียบเรียงคำในประโยคภาษาอังกฤษนั้น นักเรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ และกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ พอที่จะรู้ว่าคำใดในประโยคทำหน้าที่อะไรบ้างและคำนั้นควรอยู่ในตำแหน่งใดของประโยค (สุธินิ สุขตระกูล, 2526) ดังนั้นการที่ครูจะทำให้ นักเรียนสามารถเรียบเรียงคำในประโยคได้ถูกต้องนั้น สุธินิ สุขตระกูล ได้เสนอแนะว่า ครูควรเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ เพื่อให้ นักเรียนเห็นว่าโครงสร้างประโยคทั้งสองมีตำแหน่งของคำต่างกันอย่างไร พร้อมกับฝึกฝนให้นักเรียนได้ค้นเคยต่อโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ โดยการนำเอากิจกรรมเข้ามาช่วย เช่น การให้นักเรียนเรียงบัตรคำต่าง ๆ เป็นประโยคที่สมบูรณ์, แต่งประโยคจากคำที่กำหนดให้ เป็นต้น

6. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้พบจากการตรวจแบบทดสอบของนักเรียนนอกเหนือไปจากข้อบกพร่องที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาคือ ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ โดยเฉพาะการตัดลอกคำไม่รอบคอบ กล่าวคือ คำศัพท์ดังกล่าวมีอยู่แล้วในโจทย์ แต่นักเรียนกลับคัดลอกผิด ลักษณะการสะกดคำผิดเช่นนี้ อาจส่งผลทำให้ความหมายของข้อความนั้น ๆ คลาดเคลื่อนหรือผิดไปจากที่นักเรียนต้องการสื่อความหมายได้ ดังผลการวิจัยของ ประทีป รุ่งทรานนท์ (2517) ที่พบว่า ในการทำวิจัยนั้น ข้อบกพร่องในการสะกดคำที่พบอาจมีสาเหตุมาจากการขาดความระมัดระวัง ซึ่งสามารถทำให้ความหมายของคำคลาดเคลื่อนได้ ซึ่งในเรื่องนี้ อรุณี ทัพศิริ (2523) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า ข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในลักษณะนี้ ไม่สามารถทำนายได้ว่าเกิดจากอะไร ไม่สามารถจัดเป็นระบบได้ ทำนายไม่ได้ว่าจะเกิดขึ้นอีกเมื่อไร และในสภาพอย่างไร

การสะกดคำนับเป็นองค์ประกอบพื้นฐานอย่างหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง แต่เนื่องจากนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นการที่จะทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ถูกต้องทั้งหมดย่อมเป็นไปได้ เพราะความแตกต่างทาง

ด้านภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีมาก การที่ครูจะทำให้นักเรียนไม่มีข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำ นั้น คงเป็นไปได้ยากถ้ารวบรวมคำที่สะกดผิดให้นักเรียนได้รับรู้เพียงอย่างเดียว ดังที่ เบียร์ด (Beard, 1963) ได้กล่าวไว้ว่า การรวบรวมคำที่สะกดผิด ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนสะกดคำได้ถูกต้อง สรุโร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้เสนอแนะว่า ถ้าต้องการลดปัญหาการสะกดคำผิดอันเกิดจากความไม่รอบคอบในการคัดลอกคำนั้น จำเป็นที่ครูจะต้องหมั่นตรวจสอบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ โดยการให้นักเรียนเขียนตามคำบอก หรือจัดกิจกรรมท่องคำศัพท์ทุกวัน นอกจากนี้การที่ครูให้นักเรียนคัดลอกบทความ คำกลอน หรือข่าวสารที่น่าสนใจก็จะมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความระมัดระวังในการเขียนสะกดคำมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. การตรวจสอบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนั้น ครูผู้สอนควรกระทำอย่างสม่ำเสมอ และบางครั้งอาจจะให้นักเรียนมีส่วนรับผิดชอบในการตรวจและแก้ไขงานเขียนของตนเอง เพื่อที่ครูและนักเรียนจะได้ทราบข้อบกพร่องและความก้าวหน้าในเรื่องความสามารถในการเขียน อันจะเป็นแนวทางให้ครูได้หาวิธีการปรับปรุงการเรียนการสอน ผลผลิตสื่อการสอน แบบเรียน แบบฝึก และกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยลดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. ครูควรจัดโครงการสอนซ่อมเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนอกเวลาเรียน โดยเฉพาะด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ อันเป็นข้อบกพร่องที่พบบ่อยที่สุดจากงานวิจัยนี้ เพื่อให้นักเรียนมีเวลาในการเรียนรู้ และฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มากขึ้น อันจะมีส่วนช่วยในการลดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้
3. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรมีการรวมกลุ่มกันภายในกลุ่มโรงเรียน หรือระหว่างกลุ่มโรงเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในเรื่องการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะในด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ยังเป็นปัญหาอยู่มาก และควรมีการจัดทำสื่อเพื่อประกอบการเรียนการสอนร่วมกัน อันจะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องของการขาดแคลนสื่อการเรียนการสอน หรือการได้รับสื่อการเรียนการสอนที่ไม่ตรงกับความต้องการ

ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในด้านทักษะการฟัง การพูด และการอ่านของนักเรียนในระดับประถมศึกษา เพื่อที่จะได้ทราบถึงข้อบกพร่องของนักเรียนในระดับประถมศึกษาครบทุกด้าน และเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างและความคล้ายคลึงกันของข้อบกพร่องเหล่านี้ ซึ่งจะเป็นการช่วยเหลือครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาให้ได้ทราบถึงข้อบกพร่องของทักษะทั้ง 4 ด้าน เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องทั้งหมดอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป
2. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาในเขตเมืองหรือในกรุงเทพ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของข้อบกพร่องอันจะเป็นข้อมูลสำหรับหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษาที่จะหาแนวทางในการแก้ไขต่อไป
3. ควรมีการวิจัยเพื่อหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ได้เรียนแบบเรียนภาษาอังกฤษชุดใหม่ เพื่อให้เห็นว่าแบบเรียนชุดใหม่นี้ได้แก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนจากแบบเรียนชุดเดิมหรือไม่ และข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษหลังจากที่เรียนแบบเรียนชุดใหม่มีอะไรบ้าง เพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป